

Als die onderaan de ladder niet meer willen...

Alain de Benoist in *Junge Freiheit*, 26 april 2013

De zin van de Galliërs voor burgeroorlogen was ook al Julius Caesar opgevallen. De Fransen zijn deze Gallische traditie trouw gebleven: er is met heel veel moeite misschien wel een historische periode te vinden, waar ze niet vijandig tegenover elkaar stonden en elkaar met grote hardnekkigheid hebben bestreden. Sinds lang onderhouden ze een staking- en protestcultuur. Wie al toerist Parijs bezoekt, zal ook al de alomtegenwoordige stakingen hebben bemerkt: het ziekenhuispersoneel, de buschauffeurs, de taxibestuurders, het museumpersoneel, tram-, metro- en luchthavenpersoneel...In Frankrijk worden sociale conflicten slechts zelden via dialoog en onderlinge overeenstemming opgelost. Men demonstreert veel liever en men wil graag de straat op.

Deze verdeeldheid leidt op regelmatige tijdstippen tot uitbarstingen van korte duur en met de functie van een échte catharsis: in de revolutiedagen van 1830 en 1848, in de Commune van 1871, de antiparlementaire protesten van februari 1934, de Algerijecrisis van mei 1958, die tot het ineensstorten van de Vierde Republiek leidde en tot de terugkeer van generaal De Gaulle, en het studentenprotest van mei 1968.

In de afgelopen weken (en maanden) waren het de plannen van de regeringen betreffende de legalisering van het homo-huwelijk, waardoor vlammeende protesten werden uitgelokt. Vragen inzake voortplanting en dergelijke (de noodzaak van "leenmoeders" bijvoorbeeld, en "geneeskundig ondersteunde verwekking" voor homoseksuelen bijvoorbeeld) kwamen al heel snel in het middelpunt van het debat, allemaal in het raam van een maatschappelijk klimaat dat mee bepaald werd door de invoering van de gender-ideologie in het schoolprogramma. De tegenstanders van dit regeringsprogramma met de naam "een huwelijk voor iedereen" zijn er wel in geslaagd een indrukwekkend aantal mensen te mobiliseren. Enkele weken geleden bijvoorbeeld demonstreerde meer dan één miljoen burgers in de onmiddellijke nabijheid van de Champs Elysées achter het motto "Elk kind heeft recht op een papa en een mama". Het werden de grootste demonstraties die Frankrijk sinds meer dan 30 jaar meemaakte.

De weigering van de politiek verantwoordelijken om te luisteren naar de eisen van deze massale burgerbeweging, die erin slaagde om binnen het tijdsbestek van enkele weken meer dan 750.000 handtekeningen te verzamelen, heeft geleid tot een radicalisering van de protesten en tot een "heftige" oppositie tegen een ondertussen totaal in diskrediet gebrachte regeringspolitiek – want minder dan een jaar na zijn aantreden tot president van de Franse republiek heeft president François Hollande volgens opiniepeilingen nog slechts 26% aanhangers. Elke dag vinden niet alleen in de straten van Parijs, voor de Senaat of de Kamer, maar ook in andere Franse grote en middelgrote steden nieuwe demonstraties plaats. En hoewel de wet op het homohuwelijk ondertussen door het parlement werd gestemd, groeit de beweging verder naar het voorbeeld van de Spaanse Indignados ("de opstandigen") of de aanhangers van de "Occupy"-beweging van de VS.

Deze radicalisering heeft een aantal commentatoren ertoe bewogen het spookbeeld van de jaren 30 van de vorige eeuw terug voor het voetlicht te brengen en hysterische parallellen te trekken naar de huidige crisis: een anachronistische idee, die natuurlijk vooral propagandistische of luie gevoelens verleidt (waarbij het nogal dikwijls om de beide gaat).

Maar in werkelijkheid is niet zozeer de radicalisering dan wel de duidelijke, onbetwistbare “verrechtsing” van de bevolking. Allerlei opinieonderzoek tonen heel eenduidige tendensen en cijfers, die alle tot hier toe bestaande verwachtingen tegenspreken: meer dan 62% van de Fransen ervaren de globalisering als een bedreiging. 71% geloven dat ze zich nog maar in het midden van de crisis bevinden. 70% staan achter de stelling dat er “in Frankrijk veel te veel migranten zijn” en voelen zich een vreemde in het eigen land. 72% vindt dat er “niet genoeg wordt gedaan om de traditionele waarden te verdedigen”, 65% dat “Justitie lang niet streng genoeg optreedt tegen criminelen” en dat zogenaamde *soft drugs* absoluut niet mogen worden gelegaliseerd. 73% (met daaronder 57% van de zogenaamde linkse kiezers) gelooft dat “het mogelijk moet zijn om in Frankrijk zelf voldoende arbeidskrachten te vinden, zodat men geen migranten hiervoor nodig heeft”. 74% (met 59% aanhangers van de socialistische partij) meent dat “de islamitische godsdienst niet verenigbaar is met de waarden van de Franse maatschappij”. En 87% wensen “een echt staatshoofd” dat opnieuw “voor orde en discipline” zorgt.

Op dit moment dus wordt Frankrijk overspoeld door een bepaalde grondstroom terwijl de economische crisis zich steeds verder uitdiept. Zowat alle economische waarschuwingcijfers staan in het rood. De staatsschuld ligt ongeveer rond 90% van het bbp, elke dag worden gemiddeld bijkomend 1.000 mensen werkloos. Men is natuurlijk nog een eindje af van de toestanden in Griekenland, Spanje, Portugal en Italië, maar Frankrijk bevindt zich wel op de rechte lijn richting complete crisis. En vooral de armere bevolkingscategorieën worden zwaar getroffen. Links had deze bevolkingsgroepen in naam van een ambitieus project rond “economische hervormingen” en in het kader van de multiculturele samenleving en migratie al lang opgegeven, terwijl rechts zich in naam van financiële en marktbelangen van hen had afgekeerd – met als resultaat dat voormalige communistische kiezers ondertussen naar het Front National zijn overgelopen, massaal zelfs.

Vele jonge Fransen zien hun enige hoop in emigratie. De oudere generatie gaat ervan uit dat de situatie in de toekomst nog slechter zal worden. In de media is er sprake van diepe ontgoocheling in de politiek en verkramppt pessimisme, zonder dat men zich de vraag stelt of het eigenlijk niet eerder gaat om een indrukwekkende openbaring van de realiteit zoals ze is. De Fransen hebben met andere woorden al langer dan vandaag het vertrouwen in hun politieke klasse verlaten. Meer dan 3 op de 4 Fransen houden politici voor corrupt. Natuurlijk zijn niet alle politici corrupt, maar ze hebben zich natuurlijk ongeloofwaardig gemaakt door deel te nemen aan een systeem dat alles en iedereen corrumpeert.

De schandalen, die ondertussen elke dagen opborrelen, worden alleen nog als symptoom van het verval ervaren, die inmiddels volledige domeinen van het maatschappelijk leven heeft begiftigd. Tezelfdertijd wordt een toenemende verbittering merkbaar, die vroeg of laat wel eens in woede kan omslaan. Het is alleen nog een kwestie van tijd, tot die vertwijfeling en wanhoop, de gramschap en frustratie een “kritische massa” zal bereiken. Volgens Lenin ontstaan revolutionaire situaties op het moment “dat die van boven niet meer kunnen, en die onderaan de ladder niet meer willen”. Heel lang kan het dus niet meer duren.

(vertaling: Peter Logghe)